

Между желѣзнитѣ планини.

—Приказка.—

Едно врѣме имало една далечна страна, такава далечна страна, каквато само въ приказкитѣ има.

Тая страна била заобиколена отъ всички страни съ непроходими желѣзни планини, и въ нея не расли ни дървета, ни цвѣтя, нѣмало птички — не мжтили и не пѣли, не хвъркали шарени пеперуди. Всичко било мрачно, нѣмало на що да се порадва окото, навсѣкждѣ една пустинна голота, която навѣвала само тжга въ човѣшката душа. Хората които живѣли тамъ били мрачни, като своята родина, не знаели весела усмивка, женитѣ били грозни и не знаели да пѣятъ. Гледали само съ въздишка на синьото небе и мислили постоянно за ония зелени широки страни, които се простирали задъ желѣзнитѣ планини. Мислили за ония весели страни, дѣто растѣли цвѣтя и дървета, дѣто пѣли птички и бликали кристални извори, дѣто живѣли хубави жени.

Но никой не можалъ да мине прѣзъ желѣзнитѣ планини и да отиде въ ония хубави страни.

Въ тая невесела страна имало единъ младъ момъкъ. Името му било Кюрди. Той билъ хубавецъ, неприличалъ на другитѣ, знаялъ да се усмихва и да свири съ уста. Кюрди постоянно мислилъ и се мъчилъ да намѣри начинъ, по който да може да се отиде въ хубавитѣ зелени страни. Той